

Божидар ТИМОТИЈЕВИЋ

ТЕЛЕСНЕ ПЕСМЕ

НЕСИТО ЈЕ СТАДО

Несито је стадо, незасито гладно,
глодао сам сребро, твоје голо ребро.

Утроба ти плодна ко година родна,
у њој триста дуга и сва моја туга.

ИМАЛА ЈЕ ОЛУЈУ МЕЂУ БУТИНАМА

Имала је олују међу бутинама
оковану мојим уснама,
језиком везену, зубима плетену.

Ни Сунце, ни Месец
ни све звезде на небу
нису умели да виде
оно што је видео
највећи живи мрак.

ЦРВЕНИ КОЊ, ЦРНА ГРИВА

Црвени коњ, црна грива,
лудо копито ружиног мириса,
длакава, врела и влажна прерија —
ено га, већ је на Месецу црвени коњ,
главу забио у гротло непресушног вулкана,
одједном је потекла бела пена,
и, сво, и сада истиче,
још увек истиче,
истиче,
истиче...

Ни вечна смрт је не може зауставити,
ту родну пену што све ништи.

РАСТЕ МИ ТРЕЋА ИОГА

Расте ми и трећа нога
све више, све обилније,
а ја летим и гутам шуму,
вришти дамјанов зеленко:
Још! Још! Још!

О шумо,
ко ти даде тако дубоко име!...

УЗАЛУД САМ СЕ ПИТАО

Узалуд сам се питао
где си нашла то мало прно чудо
што га ваздан удараш са собом
по белом свету,
под водом, под земљом,
по моме мозгу?

Сиђи мало са тог усијаног зрака
на коме гориш разбаданих бутина,
и скочи у дубоку постељу
где се беспослен излежава
мој лени волујски рог.

Дочекаћу те као господарицу ништавила
на своја омудавела колена
и увиђу те у ожеднелу вртоглавицу,
у своју најживљу патњу,
једину којој се радујем.

ТРОШИО САМ СЕБЕ

Трошио сам себе у свакој радњи
на овој планети од меса и беле пене
и до смрти не стигох
никако да се потрошим
да ме не остане још толико
и још мало више
за следећи пут.

ЗМИЈА У ЈАБУЦИ

Изненада ми је улетело кроз прозор
цело стабло јабуке
са све рутавим корењем.
Одмах је скинуло хаљину од зоре
и прслук од слоноваче,
легло ми у кревет
и тек онда сам открио
колико је змија у јабуци
издашно топлокрвна животиња
која не штеди ни себе ни другога
кад се препусти својој утроби.

ЛЕТЕЋИ ПУЖ ОБРАСТАО БРШЉАНОМ

Летећи пуж обрастао бршљаном,
отворен и росан као свевишња ружа,
гле, ено лети изнад Авале,
изнад Акропоља, изнад смрти,
а свеједнако ме увлачи
у своју непреболну вечност
још од оног часа
када сам изненада испао из мајке
у ово мраморно - бљештаво јутро
право и дубоко у вечно нежну чељуост
из које, кад једном у њу уђеш,
више нема повратка.

НА БРЕГУ СЕДИ ПАТЊА

На брегу седи патња
и ромори с кишом о лубеницама,
о лету, о птичјим пољущима,
о ружином рафалу у небо,
о сисатом облаку...
Успут су помињали и мене
у смислу неке непресушне траве
која се свим могућим
прстима, очима и зубима
грчевито држала за тај облак
и није хтела да га пусти
чак ни на самрти.